

ЛЮДМИЛ ИВАНОВ
ДА СИ СПОМНИМ РУСЛАН

chitanka.info

Когато бях помолен да споделя спомените си за Руслан Семерджиев, си дадох сметка, че много малко хора знаят за заслугите му към живеещите в община Трявна в периода 1991–1995 г. В този период той представляваше тревненци в Народното събрание.

Как стана това? Няколко месеца преди изборите на 13 октомври 1991 г. сериозно се бяхме замислили чия кандидатура да издигнем от името на СДС (тогава движение, а не партия). Обяснявам някои неща, защото изминаха 25 години от тогава и може би малко хора си спомнят детайлите. Зад гърба ни бяха изборите за Велико народно събрание от 1990 г. и все пак имахме някакъв опит. Изказах становището, че кандидатът ни трябва да е свързан с Трявна, но не трябва да е живял в Трявна, защото имахме лошия опит от издигането на местен кандидат. По време на предизборната кампания за ВНС се разпространяваха какви ли не слухове за него. За да избегнем това, решихме да процедираме по гореспоменатия начин. Божидар Йовчев се сети за Руслан и го предложи, като подходящ кандидат. Проведохме разговор с него и той се съгласи. Успяхме да се преборим да бъде четвърти в листата на Габровския многомандатен избирателен район. Като се вземе предвид, че първият в листата (Иван Ненов) беше и кандидат за кмет на Габрово, то шансовете Руслан да бъде избран, бяха големи.

Разчетите ни се оказаха верни. Иван Ненов стана кмет на Габрово, а Руслан — народен представител. Аз бях избран за кмет на Трявна, а Божидар Йовчев стана председател на ОбС — Трявна, така че се оформихме като екип. Тук искам да разясня, че няма да занимавам читателите с всичките ежедневни проблеми, с които сме се занимавали, а ще се спра само на три такива, които са касаели големи групи от хора, живеещи в общината, в решаването на които Руслан изигра важна роля.

Едни от първите нормативни актове, които прие тогава Народното събрание, бяха реституционните закони. Тяхното изпълнение беше поверено на кметовете на общини. След като навлязох в материята, се появи проблем. Някои от малките магазини, намиращи се в приземните етажи на старите къщи, се оказа, че не са национализирани, а изкупени чрез покупко-продажни договори от търговското предприятие (тогава държавно) на територията на община Трявна. Това се е случило в повечето случаи в началото на 70-те години на миналия век. Естествено, че последното, което можеше да се

твърди е, че продажбите са ставали доброволно. Описахме подробно всичките случаи в писмо до съответната комисия в Народното събрание и Руслан го внесе за разглеждане. Вследствие на това към единия от реституционните закони беше направено допълнение, с което бившите собственици получиха правото да си върнат собствеността, ако възстановят получената на времето сума за имота. Всички се възползваха. Така още в началото на 1992 г. се усети ползата от това, да имаш директен представител в Народното събрание.

В средата на 1992 г. се появиха индикации за намерения на Министерството на регионалното развитие и строителството да се спре финансирането на язовир „Нейковци“. Реакцията ни (по обясними причини) беше мигновена. След намесата на Руслан бяха проведени няколко срещи и финансирането продължи. Случаят търпеше развитие, защото в началото на 1993 г. се появи възможност Световната банка да финансира подобни обекти с държавно гарантиран заем. Беше направен списък от 12 приоритетни язовира за водоснабдяване и язовир „Нейковци“ попадна в списъка. Ако някой си мисли, че това е случайно, аз ще му кажа, че греша. По този повод ще цитирам думите на зам.-министър Краевски (тогава) казани пред мен, цитирам:

„... ако не беше Руслан този гьол (язовир «Нейковци») нямаше шанс да попадне в списъка“, край на цитата. Както се казва, коментарът е излишен!

През 1993 г. се появи още един проблем. Много хора живееха във ведомствени жилища, собственост на предприятията (все още държавни), в които работеха. Законът за дългогодишните жилищни спестовни влогове регламентираше правото им да ги закупят. Тогава процедурата минаваше през съгласието на ОбС — Трявна, направата на оценка и подписването на покупко-продажен договор от кмета на Общината. Но тук отново се появи препъникамък. В закона имаше изискване, даващо правото на наемателите да го изкупят, ако датата на договора за наем е преди 1.10.1990 г. (датата е условна). Оказа се, че много предприятия не са предлагали такива договори на своите работници, а само настанителни заповеди, което формално не изпълняваше изискванията на закона. Тогава предложих на Руслан да внесе искане да се промени законът така, че вместо договорите за наем, да бъдат валидни настанителните заповеди, като крайната дата се запазва същата. Руслан го направи и промяната стана факт. Така много

хора, живеещи в община Трявна станаха собственици на жилищата, в които живееха. Сега, когато четете всичко това, Ви се струва много лесно. Бъдете сигурни, че не е така. Да попаднеш на човек като Руслан си е цяло събитие. Затова Ви моля, спомнете си за Руслан с добро чувство и благодарност!

Людмил Иванов, кмет на Община Трявна в периода 1991–1995 г.
Трявна, 2016 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.